

Sygn. akt II K 359/14

1 Ds. 660/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Jacka Grabonia z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 02 grudnia 2014r., 05 stycznia 2015r., 10 marca 2015r., 28 kwietnia 2015r., 21 maja 2015 r., 02 czerwca 2015r. w Ś.

sprawy **J. Z. (1) (Z.)**

syna H. i E. zd. D.,

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 marca 2014r. około godz. 07.25 w miejscowości K. na ulicy (...) przy skrzyżowaniu z ulicą (...), naruszając umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez przekroczenie dozwolonej prędkości o około 18 km/h, spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki O. (...) jadąc od strony ulicy (...) w kierunku ul. (...) potrafił przechodzącą przez jezdnię ze strony lewej na prawą, tj. od ulicy (...) w kierunku posesji przy ulicy (...), C. M. w wyniku czego piesza doznała obrażeń w postaci: urazu wielomiejscowego ze złamaniem kości krzyżowej po stronie prawej, gałęzi górnej i dolnej kości łonowej prawej, kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej, końca bliższego strzałki prawej, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej głowy oraz małżowiny usznej prawej, powodując unieruchomienie w opatrunku gipsowym stopowo – udowym prawej kończyny dolnej, tj. naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.:

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnia oskarżonego **J. Z. (2)** od zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej oskarżył J. Z. (2) o to, że: w dniu 17 marca 2014r. około godz. 07.25 w miejscowości K. na ulicy (...) przy skrzyżowaniu z ulicą (...), naruszając umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez przekroczenie dozwolonej prędkości o około 18 km/h, spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki O. (...) jadąc od strony ulicy (...) w kierunku ul. (...) potrafił przechodzącą przez jezdnię ze strony lewej na prawą, tj. od ulicy (...) w kierunku posesji przy ulicy (...), C. M. w wyniku

czego piesza doznała obrażeń w postaci: urazu wielomiejscowego ze złamaniem kości krzyżowej po stronie prawej, gałęzi górnej i dolnej kości łonowej prawej, kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej, końca bliższego strzałki prawej, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej głowy oraz małżowiny usznej prawej, powodując unieruchomienie w opatrunku gipsowym stopowo – udowym prawej kończyny dolnej, tj. naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art.. 177 § 1 k.k.

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżony J. Z. (2), w godzinach porannych w dniu 17 marca 2014r. wyjechał do pracy swoim samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...). Przejeżdżając przez K., oskarżony poruszał się ulicą (...) (droga nr (...)) w kierunku przejazdu kolejowego i wyjazdu z miejscowości.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83.

Gdy J. Z. (2) zbliżał się do przejścia dla pieszych, znajdującego się za skrzyżowaniem ulicy (...) z ulicą (...), przed jego samochodem nie jechały żadne auta. J. Z. (2) wyhamował swój pojazd do prędkości około 10 km/h, a następnie po przejechaniu przez „pasy”, zaczął przyspieszać.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

częściowo zeznania świadka J. K. (1), k. 42, 44, 114v – 115,

częściowo zeznania świadka J. K. (2), k. 43, 44, 85v – 86.

W tym czasie, na chodniku po lewej stronie jezdni ulicy (...), przed skrzyżowaniem z ulicą (...) stała pokrzywdzona C. M.. Kobieta wracała do domu ze spaceru z psem i zamierzała przejść na drugą stronę ulicy (...).

Dowód:

zeznania świadka C. M., k. 14 – 15, 83v – 84, 206,

częściowo zeznania świadka J. K. (1), k. 42, 44, 114v – 115,

częściowo zeznania świadka J. K. (2), k. 43, 44, 85v – 86.

C. M. przywitała się ze znajomymi J. K. (1) i J. K. (2), którzy minęli ją na chodniku i zaczęła się rozglądać w obu kierunkach. Zauważyła ona nadjeżdżający z jej prawej strony samochód J. Z. (1), który znajdował się w okolicy przejścia dla pieszych. C. M. uznała, że pojazd ten jest daleko i po tym jak minął ją jadący z drugiego kierunku samochód typu van, weszła ona na jezdnię. Pokrzywdzona przechodziła przez drogę idąc lekkim ukosem w stronę wybrukowanego wjazdu do posesji przy ul. (...), prowadziła przed sobą psa. Będąc w okolicy środka jezdni C. M. przystanęła na krótką chwilę, po czym dalej kontynuowała obraną drogę.

Dowód:

zeznania świadka C. M., k. 14 – 15, 83v – 84, 206,

częściowo zeznania świadka J. K. (1), k. 42, 44, 114v – 115,

częściowo zeznania świadka J. K. (2), k. 43, 44, 85v – 86.

J. Z. (2) zbliżając się do C. M., zobaczył ją dopiero w momencie gdy znajdowała się ona w okolicy środka jezdni. Wcześniej widok na pokrzywdzoną przesłaniał mu nadjeżdżający z naprzeciwka samochód typu van.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych mgr. inż. W. K., k. 167 – 188, 204v – 206.

Reagując na zagrożenie, oskarżony wcisnął pedał hamulca, co spowodowało zablokowanie kół w jego pojeździe. C. M. nie widząc zbliżającego się auta, w dalszym ciągu kontynuowała obrany wcześniej kierunek.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

zeznania świadka C. M., k. 14 – 15, 83v – 84, 206.

J. Z. (2) nie zdołał wyhamować i prowadzony przez niego samochód uderzył prawą przednią częścią w prawy bok ciała pokrzywdzonej. W wyniku potrącenia C. M. przemieściła się na chodnik po prawej stronie ulicy (...). Prowadzony przez nią pies nie został uderzony przez samochód oskarżonego.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

zeznania świadka C. M., k. 14 – 15, 83v – 84, 206,

częściowo zeznania świadka J. K. (1), k. 42, 44, 114v – 115,

częściowo zeznania świadka J. K. (2), k. 43, 44, 85v – 86.

J. Z. (2) podszedł do C. M. i zabronił się jej ruszać, przykrył ją kocem i wezwał telefonicznie Pogotowie (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

zeznania świadka C. M., k. 14 – 15, 83v – 84, 206,

częściowo zeznania świadka J. K. (1), k. 42, 44, 114v – 115,

częściowo zeznania świadka J. K. (2), k. 43, 44, 85v – 86.

W wyniku zaistniałego wypadku C. M. doznała obrażeń ciała w postaci: urazu wielomiejscowego ze złamaniem kości krzyżowej po stronie prawej, gałęzi górnej i dolnej kości łonowej prawej, kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej, końca bliższego strzałki prawej, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej głowy oraz małżowiny usznej prawej. Obrażenia doznane przez pokrzywdzoną skutkowały naruszeniem czynności narządów jej ciała, na okres przekraczający siedem dni.

Dowód:

opisania sądowo – lekarska, k. 35 – 36,

karta informacyjna, k. 18 – 19.

Asfaltowa droga w miejscu zdarzenia jest jednojezdniowa i dwupasmowa o szerokości 6,8 m. Podczas zaistniałego wypadku było jasno, temperatura otoczenia była dodatnia, nie było opadów atmosferycznych, lecz jezdnia była wilgotna.

Dowód:

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem, k. 5 – 6, 13.

Do potrącenia C. M. doszło na prawy pasie ruchu ulicy (...), w odległości około 1m od prawej krawędzi jezdni oraz około 5,8m od lewej krawędzi jezdni i na wysokości bliższej krawędzi wjazdu do posesji nr (...), usytuowanego po prawej stronie jezdni.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych mgr. inż. W. K., k. 167 – 188, 204v – 206,

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem, k. 5 – 6, 13.

W momencie zderzenia pojazd oskarżonego poruszał się z prędkością około 10 – 15 km/h i zatrzymał się około 2 metry za miejscem zderzenia.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

zeznania świadka C. M., k. 14 – 15, 83v – 84, 206,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych mgr. inż. W. K., k. 167 – 188, 204v – 206.

W miejscu wypadku obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h. Na odcinku ulicy (...) - od ulicy (...) w kierunku ulicy (...), bezpośrednio za skrzyżowaniem z ulicą (...), ustawiony jest znak B – 33 – ograniczenie prędkości do 40 km/h. Powyższe ograniczenie odwołuje skrzyżowanie ulic (...) z Żeromskiego.

Dowód:

informacja (...) Służby Dróg i Kolei we W. z dnia 25.05.2015r., k. 208.

Samochód m-ki O. (...) nr rej. (...) kierowany przez oskarżonego był sprawny technicznie.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

protokół oględzin pojazdu, k. 7 – 8.

W wyniku potrącenia C. M. w samochodzie m – ki O. (...) doszło do płytkiego miejscowego wgniecenia poszycia prawej przedniej części pokrywy silnika.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

protokół oględzin pojazdu, k. 7 – 8,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych mgr. inż. W. K., k. 167 – 188, 204v – 206.

W czasie wypadku zarówno J. Z. (2) jak i C. M. byli trzeźwi.

Dowód:

protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 3 – 4.

Oskarżony J. Z. (2) ma 31 lat, jest kawalerem, pracuje jako magazynier w firmie (...) w P., uzyskując miesięcznie 1700 zł. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. Z. (1), k. 50, 82v – 83,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 41,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 57.

Oskarżony J. Z. (2) w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że zauważył C. M. dopiero wtedy gdy znajdowała się ona w okolicach osi jezdni, ponieważ wcześniej była przysłonięta przez jadący z naprzeciwka samochód. Dodał, że zaczął od razu hamować, lecz nie udało mu się uniknąć wypadku.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego J. Z. (1) oraz zeznaniach świadka C. M., którzy w zbieżny sposób przedstawili okoliczności zaistniałego wypadku. Powyższe dotyczyło przede wszystkim określenia miejsca i sposobu przekraczania ulicy (...) przez pokrzywdzoną – a w tym wejścia przez nią na jezdnię po minięciu jej przez inne auto, jak też tego, że aż do momentu potrącenia nie zauważyła ona zbliżającego się do niej samochodu oskarżonego. Uznając za wiarygodny opis podany zarówno przez oskarżonego jak i pokrzywdzoną, sąd miał na uwadze to, że ich relacje korespondowały ze sobą w zakresie w jakim odnosili się do poszczególnych okoliczności faktycznych zaistniałego wypadku. Nie miały tu natomiast znaczenia sprzeczności w poglądach wyrażanych przez J. Z. (2) i C. M., gdyż nie wynikały one z poczynionych obserwacji a wyłącznie ich subiektywnej oceny zaistniałej sytuacji.

Odnosząc się z kolei do zeznań świadków J. K. (2) i J. K. (1), sąd wziął je pod uwagę jedynie w zakresie w jakim pokrywały się one ze zgodnymi relacjami oskarżonego oraz pokrzywdzonej. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że świadkowi ci podawali w sposób nie korespondujący ze sobą część okoliczności zdarzenia, a dodatkowo odmiennie od wyjaśnień J. Z. (1) i C. M.. Dotyczyło to przede wszystkim okoliczności związanej z pojazdem, który pokrzywdzona przepuszczała przed wejściem na jezdnię, czego świadkowie ci w ogóle nie odnotowali.

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd miał wreszcie na uwadze zgromadzone w toku postępowania dowody o charakterze materialnym, wyszczególnione w pierwszej części uzasadnienia. Szczególnie wartościowy dowód w sprawie stanowiła opinia biegłego z zakresu techniki ruchu i wypadków komunikacyjnych mgr. inż. W. K., która została w całości uwzględniona przez sąd orzekający. Oceniając wskazaną opinię jako pełnowartościowy dowód, sąd miał na uwadze logiczny i wyczerpujący charakter wniosku przeprowadzonego przez biegłego. W. K. dokonał wieloaspektowego badania przebiegu zaistniałego zdarzenia, analizując wszelkie możliwe jego warianty, po czym sformułował wnioski, które w sposób szczegółowy uzasadnił.

Jako nieprzydatną w sprawie sąd ocenił natomiast opinię sporządzoną przez biegłego H. B.. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze pobieżny charakter wydanej opinii, tj. skupienie się przez biegłego na zbadaniu jednego z aspektów zaistniałego wypadku. Biegły B. dokonał oceny zachowania oskarżonego wyłącznie poprzez pryzmat ustalonej prędkości jego pojazdu, nie rozpatrując w ogóle kwestii możliwości zauważenia przez niego pokrzywdzonej. Powyższe powodowało, że przedstawiona opinia nie stanowi wartościowej podstawy do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie. Niezależnie od tego, była ona wadliwa. Powyższe odnieść należy przede wszystkim do

dokonanego przez biegłego wyliczenia prędkości pojazdu oskarżonego przed rozpoczęciem hamowania. H. B. jako jeden z wyjściowych parametrów w tym zakresie przyjął maksymalny współczynnik opóźnienia hamowania pojazdu oskarżonego w wysokości 6 m/s^2 , mimo że nie uzasadniały tego warunki stwierdzone podczas oględzin miejsca zdarzenia przez Policję. Do powyższej kwestii odniósł się wyczerpująco podczas wysłuchania na rozprawie biegły W. K., zaś sąd w pełni akceptuje przedstawione przez niego stanowisko.

Odnosząc się wreszcie do protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego z dnia 17 marca 2014r, sąd uwzględniając jego zapisy, pominął go w części w jakiej zawiera określenie prędkości dozwolonej w miejscu zdarzenia dla pojazdu oskarżonego. Sąd analizując dokumentację fotograficzną z miejsca zdarzenia, powziął wątpliwość co do dokonanego w tym protokole zapisu, gdzie jako obowiązujące ograniczenie prędkości wpisano 40 km/h . W tym celu została uzyskana informacja od zarządcy ulicy (...) w K., z której wynika, że w miejscu wypadku obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h . Wynika to z faktu, iż znajdujący się bezpośrednio za skrzyżowaniem z ulicą (...) znak (...) – ograniczenie prędkości do 40 km/h , zostaje odwołany przez skrzyżowanie ulic (...) z Żeromskiego.

Po dokonaniu analizy materiału dowodowego, sąd uznał, że zachowanie oskarżonego J. Z. (1) nie wyczerpuje ustawowych znamion czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. występku z art. 177 § 1 k.k. Zgodnie z powołanym przepisem karze pozbawienia wolności do lat 3, podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1,

Sąd analizując okoliczności niniejszej sprawy, ustalił iż stan zagrożenia i sytuację wypadkową wytworzyła piesza uczestniczka wypadku – C. M., która w trakcie przekroczenia jezdni poza przejściem dla pieszych, nie ustąpiła pierwszeństwa pojazdowi oskarżonego. W tym zakresie sąd miał na uwadze to, że zgodnie z obowiązującymi przepisami pieszy nabywa pierwszeństwo przekraczając jezdnię tylko po wyznaczonym przejściu dla pieszych, a poza nim ma obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, jest dozwolone tylko pod warunkiem, że nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub utrudnienia ruchu pojazdów; pieszy jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi i do przeciwległej krawędzi jezdni iść drogą najkrótszą, prostopadłe do osi jezdni. Jednocześnie w myśl ust. 1 cyt. przepisu, pieszy przechodząc przez jezdnię jest obowiązany zachować szczególną ostrożność.

Powyższe ustalenie co do niezastosowania się przez C. M. do obowiązujących przepisów, nie wyłączało a priori odpowiedzialności oskarżonego. Jako osoba kierująca samochodem miał on obowiązek podjęcia wszelkich działań zmierzających do uniknięcia potrącenia pieszej. Sąd mając jednakże na uwadze całokształt przeprowadzonych w sprawie dowodów, a przede wszystkich wnioski zawarte w opinii biegłego W. K., uznał że brak jest przesłanek pozwalających stwierdzić naruszenie przez J. Z. (2) zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii prędkości z jaką oskarżony kierował samochodem m-ki O. (...), sąd uznał, że nie przekroczyła on granicy 50 km/h , dozwolonych w miejscu zdarzenia. Sąd oparł się w tym zakresie na opinii biegłego W. K., który dokonał stosownych wyliczeń i je wyczerpująco uzasadnił. Sąd aprobując wnioski wyrażone przez biegłego, uznał za w pełni uzasadnione przyjęcie przez niego do wyliczeń współczynnika opóźnienia hamowania pojazdu oskarżonego w wysokości 5 m/s^2 . Wielkość wskazanego parametru koresponduje bowiem z ustaleniami poczynionymi przez Policję podczas oględzin miejsc zdarzenia, gdzie nie odnotowano opadów atmosferycznych, zaś opisując stan nawierzchni użyto pojęcia „wilgotna” – czyli pośredniego pomiędzy dwoma skrajnymi możliwościami tj. „suchą”, bądź „mokrą”.

Stwierdzając poruszanie się pojazdu oskarżonego z dopuszczalną prędkością, sąd jednocześnie nie stwierdził aby doszło po jego stronie do uchybień w zakresie zachowania należytej ostrożności podczas prowadzenia pojazdu, a w tym niewłaściwego obserwowania przedpoła jazdy. Do ustalenia naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez J. Z. (2), nie jest wystarczający sam fakt, że nie zauważył on momentu wejścia na jezdnię pokrzywdzonej, a co za tym idzie, że już w tym momencie nie podjął odpowiedniej reakcji na pojawiające się zagrożenie. Oskarżony był

niewątpliwie zobowiązany do podjęcia działań zmierzających do uniknięcia wypadku lecz dopiero od chwili, gdy tylko mógł jednoznacznie rozpoznać, że pokrzywdzona weszła na jezdnię, lub już się po niej porusza.

Brak możliwości poczynienia J. Z. (1) zarzutu w tymże zakresie, wynika z podanej przez niego w sposób wiarygodny okoliczności przesłonięcia pokrzywdzonej przez jadący z naprzeciwka samochód typu van. Sąd dając wiarę oskarżonemu w tymże zakresie miał na uwadze zeznania C. M., która przyznała, że przed wkroczeniem na jezdnię przepuściła jadący z jej lewej strony samochód typu pick-up, jak też przechodząc następnie przez jezdnię nie zaobserwowała zbliżającego się do niej samochodu m-ki O. (...). Odnosząc się do tej ostatniej kwestii podanej przez pokrzywdzoną, sąd uznał iż przyczyną z powodu której nie dostrzegła ona zagrożenia, dochodząc do środka jezdni, był właśnie pojazd, który przesłaniał widok na samochód oskarżonego. Dokonując ustaleń w tymże zakresie sąd miał również na uwadze treść opinii wydanej przez biegłego W. K.. Z analiz przeprowadzonych przez tego biegłego wynika, że możliwa i realna jest taka wersja wypadku, w której powodem spóźnienia reakcji przez oskarżonego było zasłonięcie C. M. przez samochód osobowy jadący z kierunku przeciwnego. W ustalonej sytuacji gdy przed wypadkiem z kierunku przeciwnego jechał samochód osobowy, to piesza C. M. wkraczająca na jezdnię zza tego pojazdu, mogła być niewidoczna dla oskarżonego przez tak długi czas, że nie miał on możliwości uniknięcia wypadku. Spóźnienie reakcji oskarżonego która wszak nastąpiła, o czym świadczą ślady blokowania kół jego pojazdu, wynikało zdaniem sądu właśnie z przysłonięcia C. M. przez drugi pojazd.

Odnosząc się do dokonanych przez biegłego W. K. symulacji, oraz przyjętych przez niego parametrów ruchu pieszej C. M., brak było w ocenie sądu podstaw do ich zakwestionowania. W tym zakresie wskazać należy w szczególności, że z obserwacji poczynionych na rozprawie, wynika że pokrzywdzona mimo jej wieku, jest osobą dynamiczną, co powoduje, że niczym nieuzasadniony jest pogląd prokuratora, wyrażającego przekonanie że nie byłaby ona w stanie pokonać jezdni w sposób ustalony przez biegłego.

Mając powyższe na uwadze, w sytuacji nie stwierdzenia aby oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. uniewinnił go od zarzucanego mu czynu.

W pkt II wyroku sąd orzekł o kosztach postępowania i na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. obciążył nimi Skarb Państwa

SSR Radosław Gluza